

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Man laster ofte – og med rette, synes jeg – de borgerlige partier for at have et lidt krampagtigt forhold til de overordnede miljøpolitiske målsætninger og principper, men jeg er nødt til at sige, at det ikke er nogen helt fair kritik, når man ser på de forslag, vi har liggende her, for her er der i allerhøjeste grad tale om, at man respekterer et af vore allervigtigste principper inden for miljøpolitikken, nemlig genbrugstanken.

Vi skal nemlig nu behandle en stribe forslag, som Folketinget har behandlet op til flere gange før, og der er ingen ændringer, ingen nye argumenter og ingen nye synspunkter at tage stilling til. Og de forslag, som vi skal behandle under dette og de følgende punkter på dagsordenen, løser ikke nogen problemer, men skaber blot illusioner osv.

Derfor ville det være fristende bare at sige, at hvis man læser mine tidligere taler og mine svar til Miljø- og Planlægningsudvalget i den forbindelse, har man et solidt grundlag for at sige nej til de forslag, som vi nu behandler igen.

Det vil jeg imidlertid ikke gøre, for når nu så vigtige partier som de tre forslagsstillende partier, Fremskridtspartiet, Det Konservative Folkeparti og Venstre, har lagt arbejde i at sætte ny dato på forslagene, ville det være uvenligt ikke også at svare på forslagene, så det skal jeg gøre – og selvfølgelig med det ønske, at vi også kan bruge diskussionen her i dag til at komme videre i vores samarbejde.

Først til beslutningsforslag nr. B 17:

Forslagsstillerne begrunder forslaget med, at »lange og omkostningskrævende sagsbehandlingsstider risikerer at hindre godkendelsen af bekæmpelsesmidler med en lavere belastning af miljøet end eksisterende stoffer på markedet«.

Som jeg læser forslaget, rummer det to fejlslutninger. For det første må jeg atter gøre opmærksom på, at bare fordi et bekæmpelsesmiddel er nyt, er der ikke nogen garanti for, at det også er mindre miljø- eller sundhedsskadeligt, end mere miljøvenligt, end de eksisterende midler. Miljøstyrelsen har f.eks. indstillet midler med to nye stoffer til forbud, fordi stofferne er svært nedbrydelige og ophobes i jorden, og ansøgningen for det ene stof er netop

trukket tilbage af det pågældende kemikaliefirma. For det andet er der selvfølgelig ingen sammenhæng mellem sagsbehandlingstidens længde og risikoen for, at et nyt bekæmpelsesmiddel ikke bliver godkendt. Om et bekæmpelsesmiddel bliver godkendt afhænger ud over midlets effektivitet udelukkende af, hvilke effekter brugen af midlet har på sundhed og miljø.

Jeg er helt enig i, at sagsbehandlingstiden naturligvis skal være så kort som mulig, for det har både ansøgere og brugere et naturligt krav på. På den anden side tager forslagsstillerne ikke i betragtning, at myndighederne i hver eneste sag skal gennemgå flere tusinde sider videnskabelige undersøgelser, og at det desuden tit er nødvendigt at bede om yderligere materiale, fordi ansøgerens oplysninger ikke er fyldestgørende. Jeg kan bare som et eksempel nævne, at dokumentationsmaterialet for det nu forbudte stof 2,4-D vejede 240 kg!

For genvurderingen af eksisterende godkendelser indeholder kemikalieloven allerede en regel, der betyder, at sagsbehandlingen skal være gennemført, inden den eksisterende godkendelse udløber, og derfor er beslutningsforslaget kun relevant for ansøgninger om midler med nye aktive stoffer. Jeg er bekendt med, at Miljøstyrelsen for tiden stiler mod en sagsbehandling på 2 år for midler med nye aktive stoffer, og på længere sigt arbejder man selvfølgelig på at komme længere ned, når man er færdig med revurderingen og færdig med de øvrige spørgsmål, vi har bedt styrelsen om at tage sig af. Så bliver der selvfølgelig også kapacitet til at afkorte behandlingstiden.

Samtidig lægger jeg imidlertid stor vægt på, at Miljøstyrelsens eksperter har mulighed for at lægge de nye ansøgninger til side, når der opstår mistanke til bekæmpelsesmidler, der allerede er i brug. Det så vi et eksempel på i foråret med den såkaldte AMPA-sag, og vi ser det nu igen i forbindelse med den rejste mistanke om genetiske effekter af aktivstoffet clypfosat.

Set i lyset af kemikalielovens dokumentationskrav er forslagsstillerens ønske om en sagsbehandlingstid for nye midler på kun 6 måneder efter min mening uden forbindelse med virkeligheden. Hvis sagsbehandlingstiden skulle nedsættes så drastisk, kan der ikke foretages en fagligt forsvarlig vurdering af bekæmpelsesmidlernes effekter. En overfladisk sagsbehandling er for det første ikke lovlig, og for det andet ville vi med en overfladisk sagsbehandling risi-